

■ KINDEROPVANG SPREEKT

Tekst: Sofie Van Rossom • Foto's: Caroline Boudry

Naam Mario Verbruggen

Leeftijd 50 jaar

Woonplaats Edegem (BE)

Werkt in gemeenschapscentrum De Vaartkapoen en buitenschoolse opvang De Verliefde Wolk, in het Brusselse Sint-Jans-Molenbeek

Ik heb bij wijze van spreken al honderden jobs achter de rug. Eerst werkte ik in een autogarage en in de bouwsector, nadien had ik zeven jaar heel uiteenlopende jobs, van leverancier en vrachtwagenchauffeur tot hersteller van muziekinstrumenten. Ik had dus eigenlijk nooit met kinderen gewerkt, tot ik plotseling zeven meter naar beneden viel tijdens een werkongeval. Mijn spieren en rug waren zwaar beschadigd en ik werd tot twee jaar platte rust veroordeeld. Pas daarna ben ik op zoek gegaan naar nieuw werk, in een sector waar ik geen zware fysieke arbeid hoefde te verrichten. Zo heb ik via het tweedekansonderwijs mijn diploma van opvoeder behaald. De overstap naar de praktijk was niet makkelijk, want door mijn vorige jobs had ik een bepaalde mentaliteit meegekregen. Ik was gehard, zeg maar. Na

Als opvoeder ben je nooit volleerd. Daarom ga ik uitdagingen niet uit de weg!

een tijdje heb ik mijn plek in deze opvangsector wél gevonden en ondertussen werk ik al een kleine tien jaar met kinderen.

Op een doorsnee werkdag ben ik rond 10 uur in gemeenschapscentrum De Vaartkapoen, waar ik allerlei zaken voorbereid: het plannen van mogelijke activiteiten bijvoorbeeld, daarvoor de nodige afspraken maken en inkopen doen. Soms zit ik ook samen met een andere buitenschoolse opvang om te kijken hoe we kunnen

samenwerken. Om 15 uur krijg ik een briefing in De Verliefde Wolk, waarna we de kinderen gaan ophalen op school en ze een vieruurtje voorschotelten. Dan krijgen ze nog een vrije pauze tot half vijf. Sommige kinderen beginnen dan aan hun huiswerk, de anderen kiezen een activiteit. Meestal gaan we sporten, knutselen of lezen, maar in de schoolvakanties hebben we meer tijd en dan trekken we er vaak op uit, naar musea bijvoorbeeld. Dat vergt natuurlijk wat voorbereiding, want voor de kleinsten moet je voldoende eten voorzien, luiers en eventueel zelfs een slaapplek. Ik ontferm me doorgaans over de 9- tot 12-jarigen. Het is een erg boeiende groep om mee te werken.

Opvangplaatsen in een buitenschoolse opvang zijn heel geliefd... We moeten dan ook werken met wachtlijsten, maar ouders van scholen waarmee we samenwerken krijgen wel altijd voorrang. In totaal stelt De Verliefde Wolk ongeveer 200 plaatsen ter beschikking, verspreid over twee afdelingen. Het gaat er in beide initiatieven ongeveer hetzelfde aan toe. Het enige verschil is dat ze elk aan een andere kant van de gemeente gesitueerd zijn. Werken met kinderen is niet altijd even gemakkelijk, da's waar. Maar voor mensen die een andere job hebben, verloopt het ook niet elke dag even vlot. Bovendien ben je als opvoeder nooit volleerd. Uitdagingen ga ik dan ook niet uit de weg.'

Jouw verhaal in deze rubriek?

Stuur een mailtje naar redactie@kiddo.net, o.v.v. Kinderopvang spreekt.

Leiden die verschillende aanpakken niet tot conflicten en onduidelijkheid bij de kinderen? Elzelien vindt van niet. 'Kinderen mogen weten dat mensen verschillend zijn. Niet alleen cultuur maakt dat mensen, en dus ook leidsters, er andere opvattingen op na kunnen houden. Sekse, maar ook een voorkeur voor sportieve of creatieve activiteiten bepalen de manier waarop je met kinderen omgaat. Zolang je over die verschillen met elkaar kunt praten, hoeft er geen probleem te zijn.'

Zand in het kroeshaar

Een voorbeeld waarbij culturele opvattingen over opvoeden wel tot een meningsverschil leidden, was de zandbak van kinderdagverblijf uk reigersbos. 'Spelen in de zandbak vinden we erg belangrijk voor de ontwikkeling van kinderen', vertelt Elzelien. 'Maar het overwegend Surinaamse team dacht daar anders over. Ook de ouders van Surinaamse kinderen wilden liever niet dat hun kinderen met zand speelden. Wat bleek? In de Surinaamse cultuur speelt hygiëne een grote rol. Ook bleef het zand in het kroeshaar van de kinderen zitten. Dat stelden ze niet op prijs. Toen we dat wisten, konden we het oplossen.'

De zandbak wordt voortaan regelmatig van schoon zand voorzien. En voor de kinderen zijn er hoofddoekjes die ze opdoen voordat ze de zandbak ingaan. 'Op deze manier is iedereen tevreden en nemen we de kinderen niet iets af dat belangrijk voor hen is.'

Een kinderdagverblijf met overwegend één cultuur in het team, is dat trouwens wel wenselijk? Een mix is beter, vindt Elzelien. 'In zo'n geval gaan we vaker met een team in gesprek over opvoeden, om te voorkomen dat de manier van opvoeden van thuis de manier van opvoeden van het kinderdagverblijf wordt.'

Van elkaar leren

Maar een waardeoordeel vellen over de manier waarop een ander met kinderen omgaat, is onmogelijk, zegt onderzoekster Sanne. 'Met elkaar discussiëren is daarom inderdaad belangrijk. Waarbij de vraag moet zijn wat je van elkaar kunt leren. De Nederlandse manier van opvoeden moet niet als de enige juiste worden gezien.'

Als voorbeeld noemt ze de inbreng van Turkse en Marokkaanse leidsters. 'Ouders vinden het belangrijk dat hun kinderen op het kinderdagverblijf leren onderdeel te zijn van een groep. Maar uit een recent onderzoek van het Nederlands Consortium Kinderopvang blijkt dat Nederlandse leidsters dat helemaal niet zo stimuleren. Marokkaanse leidsters zijn daar wel bedreven in, blijkt uit mijn onderzoek. Betrek hen dan ook bij het opstellen van het beleid daarover. Iedereen heeft wat in te brengen.' ◀

'Nederlandse leidsters houden meer afstand tussen zichzelf en de kinderen'

De Surinaamse Harriët Waarheid is leidster op de babygroep van uk reigersbos in Amsterdam. Ze heeft zes Surinaamse en twee Marokkaanse collega's. Eén collega is van Nederlandse afkomst. 'Dankzij de kleur van het team komen ouders in een warm bad terecht.'

'Surinaamse leidsters gaan op een andere manier met kinderen om. Wij knuffelen veel meer, terwijl er tussen Nederlandse collega's en kinderen meer afstand is. Ook merk ik dat wij veel meer aan de kinderen overlaten. Zindelijk worden bijvoorbeeld zien de Nederlandse leidsters het liefst binnen een bepaalde termijn gebeuren. Wij maken daar geen haast mee. Als een kind eraan toe is, komt het vanzelf wel. Het zijn vaak kleine verschillen die onbewust ontstaan. Uiteindelijk werken we allemaal volgens hetzelfde beleid. Alleen de aanpak is net even anders. Tien jaar geleden werkte ik trouwens in een overwegend 'blank' team. Ik kwam toen net van de opleiding en er waren meer Nederlandse leidsters. Alles ging veel strakker en serieuzer. Dat gaf toen wel houvast, maar de sfeer was minder warm dan in het team waarin ik nu werk. Dat is een overwegend Surinaams team waar het er meer ontspannen aan toe gaat en we een heel andere band met de ouders hebben. Het contact is ongedwongen en persoonlijk, en ouders voelen zich daar prettig bij. Als ze hun kinderen brengen en halen, voelt het, zeggen ze zelf, als een 'warm bad'.'